

Osvrt člana Prosudbenog povjerenstva
MIROSLAV MIČANOVIĆ, književnik

Pričanja o svijetu i vremenu, o njegovoj prolaznosti i blizini
O pohvaljenim i odabranim autorima i pričama

Izniman je ovogodišnji raster poslanih priča na natječaj 37. Susreta zavičajnih književnika, složen od pričanja i pripovijedanja, od tematskih čvorišta i kratkopričaških izleta u povijest svakodnevnog i potrošivog jezika, ispitivanja i istraživanja – različitih je literarnih dosega i učinaka. Krenimo redom i nabrojimo samo ponešto od pročitano i zapisano, napisano: umnažanje konkretnog i svakodnevnog, stvarnog i apstraktnog, neuhvatljivog i pamtljivog, od djetinjstva do Slavonije, od slike do simbola (Ana Ceković, *Konjska priča ili Nije svaki konj konj*); radni odnosi i ljubavni nered, zabune i dijaloz, spremnost da taj i taj život postane predmet priče, ove ili one (Gabrijel Barišić, *Hipster*); isječci života, usamljenost i zamišljaji, živopisni odlasci s ovog svijeta (Natalija Bajec, *Janini epilogi*); prošlost koja izranja kao sablast, ali joj se pričanjem daje drugi kontekst, drugi predznak, ono što je presudno za opstanak, za život (Živka Kancijanić, *Ojana nina nena*); nova i stara tema odlaska, emigracije, napuštanja domovine, zemlje, žene i prekarne rad (Ana Jakopanec, *Gastarbajterice*); stvarni događaji i nevjerojatna stradanja, stereotipi o ženama i trajna zaokupljenost nevidljivim, neopaženim (Ankica Bistrović, *Dol mi je misliti*); albumi sjećanja i događaja, slika djetinjstva (ako je to moguće, ako je to stvarno i pamtljivo), tko zna! (Maja Cvek, *Zločesti Striček*); životne margine, realno i realističko, opasnost i sram, otpadništvo (Krunoslav Božić, *Kovanica od pet kuna*); život otoka i paljenje vapnenca, žene i tajne ljubavi, „one koje se napušta i koji napuštaju“ (Gordana Burica, *Slika za pasoš*); suočavanja i tereti, nelagode, andričevka knjiga koju netko treba vratiti i zaboraviti, jabuka, jednostavno i lijepo pričano (Stjepan Crnić, *Jabuka*); snaga i strast, opasne emocije, opasni životi (Željko Pištelek, *Emocije*); biti točan, uredan i važan, ne zakasnuti, ali to se nekima dogodi i dogodi im se priča (Miroslav Vurdelja, *Opet je zakasnio*); rat i Slavonija, propadanje, prošlost i suvremenost (Nada Vukašinić, *Stari svat*); zvuci, ljubav i glazba, tema i priča o lijepom i izgubljenom (Katica Špiranec, *Violina*); i ne na kraju i ne zauvijek, nostalgично, da se ne zaboravi, da se može pričati, na kajkavskom, o odlasku u Ameriku daleke (ili blize) 1913. godine (Štefanija Novak, *Moj deda John*). Ukratko: panoptikum priča, pričanja o svijetu i vremenu, o njegovoj prolaznosti i blizini. O zavičajnom i prisutnom, dostupnom za pisanje i čitanje! Važno, svakako, važno i potrebno!

PLAKETA „SLAVKO KOLAR“ ZA PROZNO STVARALAŠTVO
ANA NARANDŽIĆ, Zagreb: Prijateljstvo gradskih cura

Propitivanje prostora grada i međuljudskih odnosa temeljni je tematski okvir nagradene priče Ane Narandžić *Prijateljstvo gradskih cura*, priče koja se gradi i rastače na rubu pojedinačnih očekivanja i mogućnosti što ih, naizgled, u obilju nudi i daje grad. Snalaženje u svakodnevicu i neprekidno situiranje vlastitog „ja“ razvija priču i uvlači u nju čitatelja, vodi ga do onih mjesta koja ostaju skrivena i prešućena, neizrečena: što je ljubav, što su naši izbori i orijentacije, kome smo i koliko važni? Pripovjedač vlada pričom na više razina: njezin je vlasnik, onaj ili ona koja se bavi Janom, njezinom samoćom, emocionalnim i fizičkim predispozicijama, uvjetima i okolnostima njezina svakodnevnog života. Života koji se iscrpljuje do bizarnosti, do začudnosti. Kronologija

i povijest neuvjerljivih očekivanja, strasno i živo opisivanje, uživanje u pričanju, pripovijedanju o poslu i ljubavima, o učenju i promašenim izborima, ustrajno provjeravanje vjerovanja i utjeha – eto nas u prostoru užitka, zadovoljstva u tekstu, koliko god to bilo paradoksalno i iznenađno. Ali u tome i jest važnost i začudnost pričanja i pisanja! Vrijednost vrednovanja pojedinačnih sudbina i izbora, osjećaj izgubljenosti i nemogućnosti da se prepozna i odredi vlastita točka otpora ili, barem, izbora, daje priči o prijateljstvu gradskih cura na živosti, žamoru i uzbuđenosti, čitanosti... Navedeno i pročitano više je od pohvale i priznanja i priči i njezinoj autorici!

PLAKETA „SLAVKO KOLAR“ ZA PROZNO STVARALAŠTVO MLADIH AUTORA
TONI JURJIČIĆ, Labin: *Isus z Becići*

Dati vlastitom jeziku na važnosti, dati važnost labinjanskoj cakavici, dijalektu-jeziku specifičnom za Labin i okolicu, uzeti ga kao važnu mjeru stvari u priči o društvu i politici, vrijedan je pripovjedački (autorski) pothvat. Jer sve kao da govori protiv toga, kao da je lokalnom govorniku dopušteno cakavice o prilikama i neprilikama istarskog gradića, autorski je zalet i hrabrost, namjera da se iz metonimijskog, zamjenjivog dijela za cjelinu, strukturira i napiše daleko opsežnija i ozbiljnija priča od one, naizgled, slučajne i dokone zgode u labinskoj gostionici... Pripovjedač supostavljaajući i suprotstavljajući očekivanja došljaka, stranca iz unutrašnjosti Hrvatske, prepusta glas starom labinjaninu, koji sa šanka, za njega vezan i pričanjem razvezan, govori o istarskom gradiću, podastire panoramu (povijesnu parafrazu) kroz koju se nadovezuje, montira ono biblijsko i ono profano, ili bolje rečeno: ono što je živa zona kulture življenja (života). Poduzetno i strasno, intrigantno i začudno – odlika je pouzdana pripovjedača u nepouzdanom prostoru govorenja i stvaranja priče o prošlom, izgubljenom, ali i uvijek iznenađnom i novom!

◆ DRAMSKO STVARALAŠTVO

PLAKETA „KALMAN MESARIĆ“ ZA DRAMSKO STVARALAŠTVO
ALOJZ PAVLOVIĆ, Zadar: *Starost nije prokletstvo*

PLAKETA „KALMAN MESARIĆ“ ZA DRAMSKO STVARALAŠTVO MLADIH AUTORA
*Nije dodijeljena

POHVALJENI AUTORI

Gordana Burica, Nečujam, Šolta: *Bulentin* (komedija)
Ana Narandžić, Zagreb: *Penzioneri dižu svoj glas: U radu i ljubavi je spas*
Stjepan Škvorc, Belica: *Miškine senije*

AUTORI ODABRANI ZA SUSRET – DOBITNICI PRIZNANJA

Franjo Oreški, Pribislavec: *Opravdana sumnja*
Branko Puhek, Županja: *Krvavi bošnjački izbori 1897.* (povijesna drama)

Osvrt člana Prosudbenog povjerenstva
doc. dr. sc. ALEN BISKUPOVIĆ, sveučilišni profesor, teatrolog i kazališni kritičar

Na natječaj je ove godine pristiglo jedanaest dramskih tekstova. Radovi pristigli na ovogodišnji natječaj uistinu su raznoliki u svim elementima dramske umjetnosti, od žanrova do tematike te time pokazuju bogatstvo i vrijednost hrvatskog dramskog amaterizma, a dodatnu vrijednost svakako predstavlja potreba autora za njegovanjem specifičnih narječja i tradicijskih običaja. Žanrovske odrednice kreću se od monodrama, komedija, kriminalističkih drama, povijesnih drama, pučkih igrokaza pa sve do filozofskih drama. Sukladno tome, raznoliko zastupljene su i teme koje variraju od narodnih običaja, sukoba generacija, ljubavi, duhovnosti, smisla života, problema starijih osoba, suvremenosti, politike... Posebno me raduje što svi autori načelno iskazuju potrebu za afirmiranjem temeljnih ljudskih vrijednosti, a likovi im potječu iz stvarnih života što dramama daje vjerodostojnost, prihvatljivost i zanimljivost. Također sam zadovoljan što se u nekoliko slučajeva pokazao sirovi dramski talent i potencijal za dramsko pismo pa, iako ovog trenutka nisu zadovoljili uvjete natječaja, siguran sam da će pokušati nadograditi svoje umijeće te već na idućem natječaju ponuditi zaokruženije i razrađenije cjeline. Sve u svemu, hrvatski dramski amaterizam još je jednom pokazao svoju vrijednost, bogatstvo izričaja i različitost forme i sadržaja što je siguran znak kako ga i dalje treba još i više poticati te se radovati budućim tekstovima.

PLAKETA „KALMAN MESARIĆ“ ZA DRAMSKO STVARALAŠTVO
ALOJZ PAVLOVIĆ, Zadar: *Starost nije prokletstvo*

Nagrađena drama pisana standardnim hrvatskim jezikom tematizira različite i vremenski univerzalne probleme unutar obitelji koji se očituju kako kroz odnose likova tako i kroz njihove odnose prema životu te svjetonazor kojim se vode u svojim postupcima. Priča se gradi oko glavnog lika, starice Ane (85 godina), pozitivne i mudre osobe s velikim životnim iskustvom koja je teško bolesna, ali ipak ne gubi životnu radost te je zahvalna na životu koji je proživjela i ni za čim ne žali. Uz bok njoj, iz perspektive svjetonazora, stoji joj unuka Ida (23 godine), studentica filozofije koja se najbolje slaže s bakom te su njihovi susreti ispunjeni ljubavlju, uvažavanjem i razumijevanjem. Kontrast njima čine Iva (50 godina), Anina kćer i Idina majka zaposlena u farmaceutskoj industriji koja ne prihvaća starenje te ga smatra ružnim i ponižavajućim, najavljujući kako će se protiv starenja boriti lijekovima, kremama i sličnim pomagalima, a kad za sve bude kasno, počinut će i samoubojstvo, te Ivin brat Niko (48 godina) i njegova supruga Rosa (40 godina). Cijeli zaplet počinje kada Niko i Iva žele majku Anu smjestiti u hospicij smatrajući kako oni nisu kompetentni niti se fizički mogu brinuti za nju kod kuće, što isprva izgleda logično. Međutim, uskoro se otkriva prava istina kada Niko traži od majke da potpiše ugovor o uzdržavanju, pristanak da izvrše eutanaziju nad njom te da još pristane i prodati polovicu svoje obiteljske grobnice kako bi oni mogli plaćati njezin hospicij. Potpuno iznenađena, Ana pristaje na eutanaziju i hospicij, ali ne i na ostale prijedloge te se u bolničkoj sobi susreće sa svakim likom ponaosob pri čemu se jedni pred drugima ogoljuju i polako otkrivaju dijelove bolne istine koje su cijeli život skrivali jedni od drugih. Radnja kulminira kada Ana obitelji podmetne lažnu oporuku kako bi potpuno razotkrila njihov pravi cilj brige oko nje, a jedini saveznik koji zna istinu je njezina draga unuka Ida.

Autor Pavlović stvorio je funkcionalnu i zaokruženu cjelinu koja se sastoji od 5 scena koju je svaku zasebno izgradio logično sljedeći temeljna načela pisanja pa tako u svakoj sceni imamo mali uvod, zaplet, obrat te vrhunac i možebitni rasplet. Pri tome je vješto koristio dijaloge i replike kako bi ostvario uspješne karakterizacije likova, a prema svojim likovima se odnosi objektivno, to jest pokazuje ih kakvi jesu, s njihovim manama i vrlinama za koje svaki ima svoju argumentaciju, ne osuđujući ih, već je na nama kao čitateljima/publici da se poistovjetimo s njima ili ne. Osim toga, kroz dijaloge, odnose i dramski sukob vješto je uklopio važne i određene suvremene, ali i neke svevremenske probleme poput sukoba stare i mlade generacije, sukoba unutar obitelji, sukoba zrelosti i mudrosti protiv mladosti i ishitrenosti, stava prema životu, stava prema temeljnim životnim vrijednostima, materijalnom naspram stvarno važnom, sukoba znanosti i duhovnosti, problematiku tradicionalnog i suvremenog odgoja i slično. U nekim trenutcima dijalozi za samokarakterizaciju likova se čine pomalo predugački poput scene u kojoj razgovaraju baka i unuka o njezinom diplomskom radu, međutim i ti dijalozi imaju dodatnu vrijednost jer je srž intencije upisana i opisana, a svatko tko bude postavljao dramu moći će dramaturški prilagođavati tekst bez potrebe za većim uplivilima i nadopisivanjem. Jednako tako autor se držao uputa za pisanje drama objavljenih uz ovaj natječaj što često nije slučaj. Osim ovog pohvalnog djela osvrnuo bih se i na par elemenata za koje smatram da ih se može popraviti što će dramu dovesti na još bolju kvalitativnu razinu. Prvo, na razini forme, mišljenja sam kako bi u popisu likova bilo nužno dodati njihova zanimanja i međusobne odnose što bi omogućilo svojevrsnu ekspoziciju koja bi prethodila samom čitanju. Na drugoj razini imam primjedbu o promjeni Aninog karaktera u odnosu s Rosom. Ana koju upoznajemo u nekoliko scena čini se draga, mudra, pomirljiva i načelno dobra osoba, međutim u sceni s Rosom, za koju misli da je neplodna te ju svi oni okrivljavaju za nemogućnost produžavanja loze, Ana se ponaša potpuno izvan svog karaktera – psuje, bezobrazna je, bahata i drska. Slažem se da njezina reakcija logično proizlazi iz važnosti nasljednika i cjeloživotne problematike obitelji u kojoj je i Anin suprug umro od „tuge“ kad je čuo da neće moći dobiti unuka, ali ovakav obrat u karakteru je pretjeran i nije dramski vjerodostojan, pogotovo ako se uzme u obzir da saznajemo kako su oni maltretirali Rosu cijeli život i podcjenjivali je, a ona se sad zapravo jedina brine za nju, čisti je, pere i služi te je čak predlagala da ju ne smještaju u hospicij, već da se nekako ona uz nečiju pomoć brine za nju kod kuće. Jednostavno treba smanjiti naglasak na Aninoj „mržnji“ te ga svesti na zamjeranje što će onda opravdati i Aninu odluku da pomogne Rosi u rastavi od vlastitog sina Nike te ju čak i nagradi zemljištem na moru, ovako je to malo teže za povjerovati. Također bih volio da autor napiše i dodatnu scenu u kojoj bi se cijela obitelj okupila oko bake i sretno završila svoju obiteljsku priču. Sve u svemu, radi se o jako dobroj drami koja ima veliki potencijal za dodatno povećavanje razine kvalitete te sadrži vješto ispričanu priču koja će koristiti i publici koja će se moći prepoznati, a glumcima će pružiti priliku da rade s dobrim temeljima kako bi pokazali svoje vještine.

Čestitamo nagrađenim, pohvaljenim i odabranim autorima, a svima prijavljenima zahvaljujemo na sudjelovanju uz želje za uspješan daljnji rad i obilje književnoga nadahnuća. Do novog susreta na idućem 38. Susretu hrvatskih zavičajnih književnika...

Hrvatski sabor kulture

37. Susret hrvatskih zavičajnih književnika

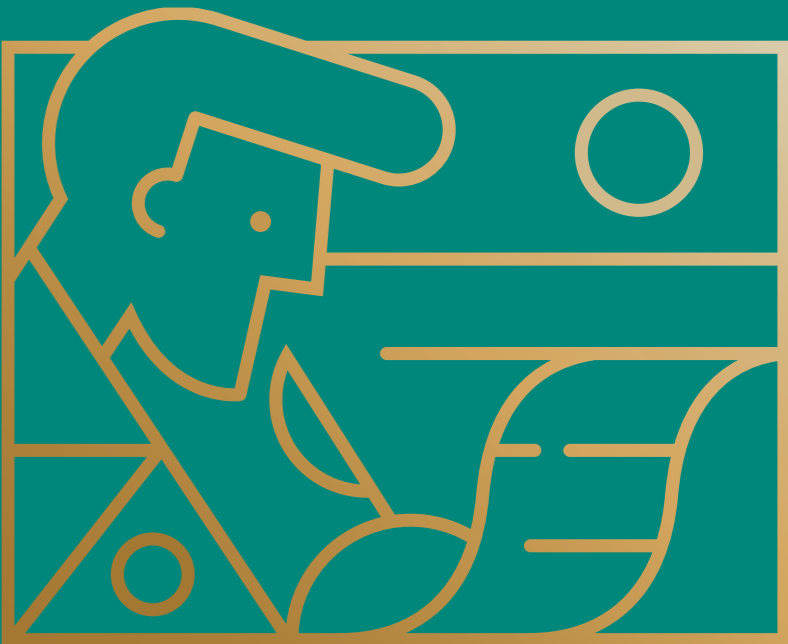
◆ Zagreb
30. 6. 2018. | 11:00 h
Hrvatski sabor kulture

◆ ULAZ SLOBODAN

HRVATSKI SABOR KULTURE

70. OBLJETNICA

◆ Dobitnici plaketa i pohvalnica Hrvatskog sabora kulture i odabrani sudionici 37. Susreta hrvatskih zavičajnih književnika

◆ POEZIJA

PLAKETA „MIHOVIL PAVLEK MIŠKINA“

ZA PJSNIŠTVO NA KNJIŽEVNOM STANDARDU:

BRANKICA BOŠNJAK, Osijek: *Lijeva ruka mjeseca*, *Bdijenje*,

Smr(s)kavanje daleko od zgarišta, *Mili moj*

PLAKETA „MIHOVIL PAVLEK MIŠKINA“

ZA DIJALEKTALNO PJSNIŠTVO

NEVENKA ERMAN, Žminj: *Tvoj uduor*, *Zlomljene šajeti*,

Pokruof neba, *Svies*, *Biela boška*

PLAKETA „MIHOVIL PAVLEK MIŠKINA“

ZA PJSNIŠTVO MLADIH AUTORA

*Nije dodijeljena

POHVALJENI AUTORI

Gabrijel Barišić, Slavonski Brod: *Gujavice i ribe*, *Posla me kao Jonu*, *Vrba*

Sanja Benko, Dubrava: *Tvoje lice*, *Kao sutra*, *Ponekad još*, *Bilo je*

Zdenka Čavić, Koprivnica: *Negda*, *z vusnicami crlenim*, *Pozdravljenje kak pozabljenje*, *Šest rali jala*

Ivan Gačina, Zadar: *Poezija vode*, *Jesenja večer*, *Danilove oproštajne kiše*

Mirjana Mikulec, Oroslavje: *Jena kajkavska*, *Nepomeknjenost*, *Riječi*, *Što bih mogla poželjati više*

Mirjana Sačer Bobanac, Kostanj, Dubrava: *Grleći stabla*, *Zakon pjesme ili riba koja jesam*,

More me preplavilo, *Budjenje*, *Krletka*

Ljubica Šego, Bregana: *U prančioku vrimena*, *Ćiribaka*, *Tičice*, *O ferato o rero*

Maja Šiprak, Zagreb: *Superjunak iz podruma*, *Bankrot na četvrti pogled*, *Opori okus svile*

Stjepan Stipe Vela, Podgora: *Nevera*, *Don Mile*, *Živ san*, *Torta makarana*

Nela Vrkljan, Zagreb: *Bit mat*, *Kad bismo ičiji*, *Muka težoka*, *Pukline*

AUTORI ODABRANI ZA SUSRET – DOBITNICI PRIZNANJA

Natalija Bajer, Lukač: *Svetek*, *Zaborav*

Izabela Bilić-Rovis, Pula: *Živa zipka*, *Kapelice*

Stipe Bulić, Split: *Lipi moji*, *ča je ovo*, *Ča očemo*, *to nećemo*

Nevia Glavinić, Barban: *Fameja*

Aleksandar Horvat, Ludbreg: *Spomenki*

Vesna Janković, Čakovec: *Proljetni rekvijem*

Zvonko Jurčević, Samobor: *Ponižen*

Živka Kancijanić, Vodnjan: *Kad pasa teretnjak*, *Zakleni vrata*

Josip Klarić, Gračišće: *Da san baren ja ta stien*, *Otruočlji smieh*

Nevia Kožljan, Barban: *Amora sinjal*

Zvonko Kudelić, Zagreb: *Mes(s)i*, *Štibra*

Tibor Martan, Novi Marof: *Jurjevska rosa*

Jasminka Mesarić, Velika Gorica: *Zapopeval je ptič*

Neda Milenkovski, Labin: *Vijolica va mižolice*

Ana Narandžić, Zagreb: *Između dolaska i povratka*

Vinko Pavić, Zagreb: *Kad se pjesnici sretnu*

Lajčo Perušić, Zagreb: *Nada mnom nadvišen*

Ivan Picer, Sigetec: *Ne bom čkomela*, *Imam želo*

Jadranka Radić, Rijeka: *Lijepo je odlaziti*

Dražen Strukar, Cerna: *Tjesnaci života*

Dinko Sule, Grohote, Šolta: *Na Stipana svetoga dan /jadanje/*

Vladimir Šuk, Oroslavje: *Ključ življenja*

Miško Vrhovec, Koprivnica: *Sesvete*, *Jutro je*

Osvrt člana Prosudbenog povjerenstva

IVAN BABIĆ, književnik

Na natječaj za ovogodišnji 37. Susret hrvatskih zavičajnih književnika svoje poetske radove poslalo je 92-oje autora s ukupno 395 pjesama. Ovi brojevi pokazuju kako je i ove godine natječaj ostao u okvirima u kojima se kreće u posljednje vrijeme te tako ponovno opravdao svoje posebno mjesto vrijednog promicatelja zavičajnih vrijednosti. Naravno, ne samo radi toga što se javilo 5 autora više nego prošle godine, već i zbog činjenice da se dobar dio tih autora godinama ustrajno odaziva, premda natječaj ne honorira nagrađene radove. Taj prostor u kojemu se amaterski uporno zanavljaju nastojanja u obogaćivanju hrvatske pisane baštine, djelomice biva ispunjen i sadržajima koji svjedoče više o želji i traženjima vlastitih duhovnih frekvencija, negoli o snažnijem poetskom dosegu. Ipak, i ove godine nije izostalo inventivnosti, originalnosti, svježine, visokih zanatsko-tehničkih dosega u *stihogradnji*. Dobrom dijelu radova pisanih zavičajnim idiomima (brojčano nadmoćnih u odnosu na pjesme na standardu) imanentan je svojevrsni manirizam, ali i sloboda izričaja, kao npr. upuštenost u glasovnu igru, u zvukovni eksperiment, što se može iščitati kao sigurnost vladanja poetskom materijom ili pak kao samosvijest o svojoj posebnosti ili neponovljivosti. U skladu s time stihovi na zavičajnim idiomima i ove godine najčešće istražuju i iskazuju onu osjećajnost i duh (dah) koji pokušava dati umjetno disanje svjetovima što se neumoljivo gase i odumiru. Drugi dio „zavičajnih“ stihova se ne prepušta melankoliji ili nostalgiji, već rječitom gorljivošću, gorčinom, crnim humorom, humorom ili kritikom, svom snagom udara u zidove što ih podiže suvremeni svijet uokolo rezervata zavičajnosti ili ugroženih ljudskih vrijednosti. Treći pak dio stišava izričaj kako bi se iz stanja stišanosti i sabranosti lakše približili i preciznije izrekli vlastiti intimitet, kao i nagnuća ljepote, empatije, ljubavi ili vjere. Upravo se u tom prostoru stišanosti najsnažnije mogla čuti i osjetiti poetska sugestivnost i uvjerljivost, i to kako u stihovima na zavičajnim govorima tako i kod autora koji su pisali na standardnom izričaju. Dakako, za očekivati je da je standardni izričaj, koji suverenije premrežuje komunikacijske i svagdanje potrebe i navike, tematski raznovrsniji, širi i donekle suvremeniji. Zato, kod tih autora svjedočimo češćem tematiziranju moralnih i socijalnih problema, ali i gorućih problema i boljki suvremenoga svijeta, poput pitanja ljudskih prava ili izbjeglica. Na kraju, poetski vrt svakog od ovih autora (manji ili veći, manje ili više plodan),

nagrađen, pohvaljen ili samo odabran za čitanje, njegovan je za nas, za svojega čitatelja, koji će ubrati upravo ono što mu treba: začim životu, melem boljki ili hranu duši.

PLAKETA „MIHOVIL PAVLEK MIŠKINA“

ZA PJSNIŠTVO NA KNJIŽEVNOM STANDARDU:

BRANKICA BOŠNJAK, Osijek: *Lijeva ruka mjeseca*,

Bdijenje, *Smr(s)kavanje daleko od zgarišta*, *Mili moj*

Čitanje stihova Brankice Bošnjak posebna je avantura duha, koja ne prestaje završetkom čitanja, već se nastavlja u svojevrsnim odjecima riječi, slika i spoznaja, što se zgušnjavaju u dva osnovna dojma ili pojma: nadahnutost i uživljanje. Dok o snazi autorskog nadahnuća nije potrebno toliko govoriti koliko ga osjetiti čitanjem, o uživljanju itekako treba. Svaku svoju pjesmu autorica na određeni način posvećuje drugoj osobi. Tri pjesme su posvećene osobama iz obiteljskog kruga lirskoga subjekta (ili autorice): pjesma *Bdijenje* - djedu Mati, pjesma *Smr(s)kavanje daleko od zgarišta* - majci, a pjesma *Mili moj* - sinu. Ipak, tek nakon čitanja pjesme *Lijeva ruka mjeseca* - posvećene pjesnikinji Jozefini Dautbegović Krajinović, krug dojmova i smislova se zatvara i postaje nam sasvim jasno kako se radi o uživljanju, i to višeslojnom. Ponajprije je to uživljanje u poetiku velike pjesnikinje Jozefine Dautbegović, u kojoj se susreće lirski konkretizam i etički aktivizam, osobno i univerzalno, mitsko (simboličko) i životno, nadnaravno i naravno. Pa, ako se već u neku poetiku trebalo uživjeti, ako je već, uz osobno iskustvo, od nekoga trebalo „posuditi“ iskustvo Bosne (tj. Bosne i Hercegovine), tj. poetsko svjedočenje o ratu, stradanjima, patnji i nadi, o zidinama i zgaristiama, crvotočnom drvetu života, o jednom/istom srcu što kuca u svim dušama-građevinama multikonfesionalne BiH, onda je to trebalo učiniti upravo od karizmatične pjesnikinje Jozefine Dautbegović. Da je poetska kompatibilnost ovih dviju pjesnikinja na zavidnoj razini se da se radi o posebnosti koju je trebalo nagraditi, Brankica Bošnjak pokazuje u preostalim spomenutim pjesmama koje tematiziraju ratna stradanja i izbjeglištvo, i u kojima je itekako uspjela gore naznačena poetika. Tako u pjesmi posvećenoj majci čitamo i snažno uživljanje majke - lirskoga subjekta u obliku osobnog svjedočanstva o ratnim strahotama. I dok je prethodna pjesma govorila o BiH, u ovoj se pjesmi radi o najaktualnijoj sirijskoj izbjegličkoj krizi. Ali, da je izbjeglištvo danas univerzalan problem, koji nije samo posljedica ratnih stradanja, govori pjesma *Mili moj*, posvećena sinu u pečalbi, u kojoj majka zamišlja kako se i sama, kao uzdrhtali paket pun čežnje, upućuje sinu na sjever Njemačke. Upravo tako se može zamisliti i ova poezija - kao paket pun poetske čežnje i suosjećanja, kojega autorica šalje svakome od nas, jer bi nam u ovakvom svijetu itekako mogao zatrebati.

PLAKETA „MIHOVIL PAVLEK MIŠKINA“

ZA DIJALEKTALNO PJSNIŠTVO

NEVENKA ERMAN, Žminj: *Tvoj uduor*, *Zlomljene šajeti*, *Pokruof neba*, *Svies*, *Biela boška*

Poetski intimizam i stišanost, uočljivi u jednom dijelu autora što pišu zavičajnim idiomima, najdojmljivije je došao do izražaja u poeziji Nevenke Erman. Radi se o djelomice melankoličnim stihovima na žminjskoj čakavici, kao iskazima duhovnih stanja, umotanih u sugestivnu sliku ili pejisaž. Lirski subjekt pokušava dohvatiti, doživjeti, pojmiti svijet naizmjeničnim unutarnjim i vanjskim pogledima, pomažući se i vjerom i maštom, kao i tankočutnim osjetima mirisa i dodira

(pjesma *Tvoj uduor*). Gdjekad mirne, katkad nemirne, najčešće tople slike prirode, u službi su duhovnoga stanja. Svjedočimo borbi za tračak svjetla, za pogled koji je svojevrsni prolaz u onostrano (pjesma *Zlomljene šajeti*), ali i u smisao, o borbi za „feticu neba“ što čovjeku treba kao rezonancija vječnosti ili mrvica nade. Ipak, u ovim stihovima suptilne, misaone poezije, ne događa se ništa burno, veliko, senzacionalno. U njima nailazimo i na tragove simbolizma, ali i moderne, cesarićevskoga tipa. Ipak, da lirski subjekt nije imun i na etičke izazove čitamo u pjesmi *Svies*, što progovara o nepodudarnosti savjesti i svijeta, svijeta i pogleda na svijet same pjesnikinje, koja za razliku od ovoga svijeta drži do savjesti, kao i do „rišpeta i liepe besede“. Sasvim je sigurno da ova poezija, ova „liepa beseda“ u potrazi za nebeskim i poetskim dubinama, zaslužuje naš rišpet i naše pomnije čitanje i uživljanje.

◆ PROZNO STVARALAŠTVO

PLAKETA „SLAVKO KOLAR“

ZA PROZNO STVARALAŠTVO

ANA NARANDŽIĆ, Zagreb: *Prijateljstvo gradskih cura*

PLAKETA „SLAVKO KOLAR“

ZA PROZNO STVARALAŠTVO MLADIH AUTORA

TONI JURČIĆ, Labin: *Isus z Becići*

POHVALJENI AUTORI

Natalija Bajer, Lukač: *Janini epilogi*

Gabrijel Barišić, Slavonski Brod: *Hipster*

Ana Ceković, Makarska: *Konjska priča ili Nije svaki konj konj*

Ana Jakopanec, Koprivnica: *Gastarbajterice*

Živka Kancijanić, Hreljići, općina Marčana: *Ojana nina nena*

AUTORI ODABRANI ZA SUSRET – DOBITNICI PRIZNANJA

Ankica Bistrovic, Koprivnica: *Dol mi je misliti*

Krunoslav Božić, Ivanić Grad: *Kovanica od pet kuna*

Gordana Burica, Otok Šolta: *Slika za pasoš*

Stjepan Crnić, Zagreb: *Jabuka*

Maja Cvek, Zagreb: *Zločesti Striček*

Štefanija Novak, Koprivnica: *Moj deda John*

Željko Pištelek, Vukovar: *Emocije*

Katica Špiranec, Grosuplje: *Violina*

Nada Vukašinović, Donja Zelina: *Stari svat*

Miroslav Vurdelja, Zagreb: *Opet je zakasnio*

ORGANIZATOR

HRVATSKI SABOR KULTURE

www.hrsk.hr

MATERIJALNA POTPORA

MINISTARSTVO KULTURE RH

OGRANIZACIJSKI ODBOR

Zdravko Obradović, predsjednik Skupštine HSK-a

Dejan Buvač, predsjednik Upravnog odbora HSK-a

dr. sc. Dražen Jelavić, tajnik HSK-a

Martina Brumen, stručna suradnica za kazališnu,

književnu i likovnu kulturu u HSK-u

PROSUBENO POVJERENSTVO

Ivan Babić, književnik

doc. dr. sc. Alen Biskupović, sveučilišni profesor,

teatrolog i kazališni kritičar

Miroslav Mićanović, književnik

VODITELJICA PROGRAMA

Martina Brumen

ZA NAKLADNIKA

dr. sc. Dražen Jelavić

DIZAJN

Goga Pavlek • Craftmoto

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture

HRVATSKI
SABOR
KULTURE

70.
OBJETNICA

